

“Wow! Ik ben binnééh! Yessss!” schoot het opgetogen door de bijna eenentwintigjarige Tom Dekker toen hij door één van de bezoekersingangen het Stade Roland Garros de Badminton in Parijs betrad. De één meter zesenzeventig lange, donkerblonde Nederlander had er lang voor gespaard en naartoe geleefd de French Open, één van de bekendste badminton toernooien op de mondiale sportkalender, eens ‘live’ mee te maken. Hij was dan ook al ruim voor aanvang van de wedstrijden naar het stadion gekomen om éérs de algehele sfeer te proeven. Vrijwel onmiddellijk viel Tom’s blik op het enorme gebouw dat majestueus het terrein domineerde en zijn blauwe ogen schitterden van bewondering en herkenning. Daarin waren de drie grote zalen van het stadion, wist hij. De middelste had maar één baan, het Centre Court. De beide andere hadden elk acht banen. Tussen en om deze zalen waren de kleedkamers, persruimtes, horeca gelegenheden en andere faciliteiten voor de spelers en speelsters, hun begeleidingsteams en verdere direct betrokkenen. In de overige, veel lagere gebouwen waren de publieke faciliteiten ondergebracht. Te midden van een bonte verzameling bezoekers van over de gehele wereld slenterde Tom als in een roes over het complex en keek zijn ogen uit. Overweldigd door alle indrukken dwaalden zijn gedachten af naar zijn verleden.

Bij zijn geboorte had Tom door kort zuurstofgebrek een lichte motorische hersenbeschadiging opgelopen. Dit uitte zich voornamelijk in een vaak haperende coördinatie en spontane kleine verstoringen in zijn balans. Hierdoor kon hij onder andere moeilijker een bal vangen, een trap afdalen, lopen en fietsen. Op de lagere school kon Tom in de gym- en zwemlessen niet met zijn klasgenoten meekomen. Daarnaast was hij bij spelletjes als ‘spoorzoekertje’ vaak de zwakke schakel in een groep als hij weer eens bij de anderen achterop raakte, bijvoorbeeld omdat hij het ontzag om over een ogenschijnlijk simpel hekje te klimmen. Dit maakte hem tot het gedoodverfde pestslachtoffer in de opeenvolgende klassen. Zijn klasgenoten werden in dit gedrag elk jaar opnieuw gesterkt door de houding van de opeenvolgende juffen en meesters. Omdat een duidelijk aanwijsbare oorzaak voor hen ontbrak, weten zij deze achterstand aan een gebrek aan motivatie en inzet, wat ze Tom, vaak ten overstaan van hele klas, niet altijd even tactvol inwreven. Ook buiten school werd er uit onwetendheid en onbegrip over het algemeen net zo gedacht, door huisarts, diverse gym- en zwemleraren en ook enkelen binnen de eigen familie.

Op zijn twaalfde werd eindelijk zijn motorische hersenbeschadiging als oorzaak onderkend. Het leed was toen al geschied. Alle ervaringen in de voorgaande jaren hadden een enorme impact op het zelfbeeld en gevoel van eigenwaarde van de jongen die zo graag door anderen geaccepteerd wilde worden en ergens bij wilde horen. Daarnaast had Tom zich in die tijd miskend gevoeld omdat hij van zichzelf wist wel te *willen* maar ergens niet te *kunnen*. Dit alles had hem in gezelschappen erg onzeker gemaakt, al maakte het soort gezelschap wel enig verschil. Onder familie voelde hij zich over het algemeen zekerder dan onder leeftijdsgenoten. In die periode was Tom eigenlijk nog op zijn allerbest als hij zich op zijn kamer helemaal in zijn eigen wereld kon terugtrekken. Mede hierdoor kreeg hij veel minder lichaamsbeweging dan zijn leeftijdsgenoten, met een wat mollige bouw tot gevolg. Na de onderkenning van zijn motorische handicap gingen ook zijn sociale vaardigheden, soms langzaam, dan weer met sprongen vooruit. Desondanks ervaarde Tom in zijn directe omgeving een stempel dat hij maar niet kwijtraakte. Het leek wel of alleen een spectaculaire ontwikkeling of prestatie hem daar vanaf kon helpen.

Na een tijdje zo rondgelopen te hebben zocht Tom het publieke restaurant op, waar hij twee warme croissantjes ham/kaas met een kop koffie bestelde. Onderwijl van de kruimelende croissantjes happend bekeek hij nog een keer de ansichtkaart die hij kort daarvoor in de fanshop gekocht had. Op de kaart stond een close-up afbeelding van Phoebe Sadrigo, de Australische speelster die hij adoreerde en waarvoor hij speciaal naar dit toernooi gekomen was. Voor hem belichaamde *zij* alles wat *hij* zelf niet was en nooit kon worden, knap, vlot en uitblinkend in de meest prestigieuze racketsport ter wereld. Het had haar een bijna legendarische status gebracht, samen met een iconische populariteit. Hij achtte haar dan ook onbereikbaar. Natuurlijk ging hij zijn grote idool in levende lijve zien spelen, haar handtekening bemachtigen en een paar mooie foto’s van haar maken, maar dichterbij dan dát zou hij *nooit* komen.

De zeventienjarige Phoebe, dochter van Spaanse immigranten, was één meter drieënzeventig lang en had donkerbruin, bijna zwart haar en bruine ogen. Op haar zesde nam een klasgenote haar mee naar een lokale badminton club. De jonge Phoebe bleek een natuurtalent en speelde

zo'n vier jaar later in het eerste jeugdteam, te midden van zestien- en zeventienjarigen. Op haar twaalfde verjaardag was de eerste ontmoeting met de Engelse ex-speler Jeff Rendex. Deze bleek zeer onder de indruk van hetgeen hij enkele dagen eerder had gezien en bood aan haar mee te nemen naar Engeland. Daar zou volgens hem méér uit haar talent te halen zijn dan in Australië. De vroege tiener wilde heel graag, maar was bang voor heimwee als ze in haar eentje zo ver van huis was, waarop uiteindelijk het hele gezin Sadrigo met hen mee ging.

Na bijna tweeënhalf jaar intensieve training en diverse jeugdtoernooien trad Phoebe toe tot het profcircuit. In de eerste toernooien waren de kwartfinales en een enkele halve finale het eindstation, maar de verliezen daarin werden wel steeds nipter. In de Dutch en Swedish Open volgden de eerste finales.

De definitieve doorbraak kwam tijdens de Indonesian Open. In een kolkende heksenketel van fanatieke en luidruchtige Indonesische fans wist ze de nummer één van dat moment, Greysia Suharto, in eigen huis uiteindelijk te verslaan en haar eerste titel binnen te halen.

Vanaf dat moment reeg Phoebe overwinning na overwinning aaneen met een, gezien haar leeftijd, soms bijna onvoorstelbaar grote overmacht. Deze spectaculaire opmars werd bekroond op het meest prestigieuze toernooi ter wereld, The All England Open. In een zinderende finale tegen wederom Greysia Suharto haalde Phoebe de titel binnen. De net zestienjarige loste daarmee haar tegenstandster tevens af als nummer één, de jongste ooit. Aan het einde van datzelfde jaar prolongeerde Phoebe in het Madison Square Garden Badminton Stadium haar US Open titel. Goed zestien en een half jaar werd ze hiermee de jongste winnares van de zogenaamde 'Golden Four', de vier belangrijkste toernooien in één kalenderjaar. In het daarop volgende jaar wist ze als eerste speelster – of speler – ooit dit kunststukje nog eens te herhalen.

De French Open bestond uit een prof- en een jeugdtoernooi waarin werd gespeeld in de disciplines heren- en damesenkel, heren- en damesdubbel en mixdubbel. Op de eerste dag werd het proftoernooi traditioneel geopend door de kampioenen van het voorgaande jaar op het Centre Court hun eerste wedstrijd te laten spelen. Op de tweede dag volgde hetzelfde ritueel voor het jeugdtoernooi. Phoebe's enkel partij stond als tweede gepland. Dat was meteen haar enige wedstrijd die dag. Het dames dubbel had ze het voorgaande jaar verloren en aan het mix dubbel deed ze niet mee. Vlak voor aanvang van Phoebe's wedstrijd betrad Tom de zaal en zocht naar zijn plaats waar vandaan hij het hele Centre Court in lengte richting goed bleek te kunnen overzien. Voor hij ging zitten keek hij vol ontzag en bewondering even dromerig rond om zo de hele entourage in zich op te nemen. Hij zette zijn rugtas op de nog lege plek naast hem en haalde zijn camera tevoorschijn om met een paar eerste foto's deze indrukken vast te leggen. Na enkele minuten klonk de intro muziek en vervolgens de stadionspeaker.

"Mesdames et Messieurs, ladies and gentlemen, welcome at the 1988 French Open Championships! Next match will open the ladies singles tournament! Umpire Mrs. Leest from England and service judge Mrs. Haller from Germany!"

In reactie klonk vanaf de tribunes applaus en gejuich. Dit verstomde weer zodra de grote lichten uitgingen en de zaal alleen nog maar werd verlicht door enkele ronddraaiende spots. Tegelijk schalde de opzweepende opkomstmuziek voor spelers en speelsters door de luidsprekers.

"And now it's time to welcome the players!" vuurde de stadionspeaker het publiek nog eens aan. "From the United States of America! Miss Chrissie Sheffield!"

Begeleid door één van de spots en applaus en gejuich vanaf de tribunes betrad Chrissie vanuit de aangrenzende spelerstunnel de zaal. Met haar opgestoken rechterarm het publiek begroetend liep ze naar haar plaats, rechts naast de verhoogde umpire zetel aan de zijkant van het Centre Court. Kort nadat Chrissie bij haar plaats gereed stond, vervolgde de stadionspeaker.

"And from Australia! The defending champion and current number one on the Badminton World Ranking! Miss Phoebe Sadrigo!"

Zodra Phoebe bij het betreden van de zaal door één van de spots werd opgepikt, barstte er een oorverdovend applaus en gejuich uit. Tom juichte en klapte enthousiast mee en kreeg tranen in zijn ogen van alle emoties. Onderweg rondjes draaiend om het publiek aan alle kanten uitgebreid met haar rechterarm zwaaiend te begroeten, liep Phoebe onder begeleiding van een spot naar haar plaats, links van de umpire zetel. Zodra ook zij bij haar plaats gereed stond verstomde de muziek, doofden de spots en gingen de grote zaallichten weer aan.

Phoebe en Chrissie haalden hun racket uit hun tas en meldden zich al rekkend en strekkend bij de umpire en schudden die de hand. Vervolgens de toss die door Phoebe gewonnen werd. Die besloot naar goed gebruik de service weg te geven. Chrissie koos daarop voor de rechterbaan, gezien vanaf hun positie. Ze schudden daarna de service judge en elkaar nog snel de hand en gingen de baan op.

De umpire haalde een veren shuttle uit de koker, wierp die onderhands naar Phoebe en nam haar plaats in. Phoebe sloeg de toegeworpen shuttle in één beweging door naar Chrissie, waarna die in een rustig tempo, afwisselend en zonder vast patroon hoog in het achterveld of kort over het net naar elkaar werd overgeslagen. Op de grond gevallen werd de shuttle met een schepbeweging van het racket opgeraapt en weer in het spel gebracht. In aanloop naar het sein "One minute" van de umpire werden tussendoor tevens een paar service variaties geoefend, net over het net en in het achterveld, met zowel forehand als backhand. De 'ontvanger' liet hierbij de shuttle doorgaans expres op de grond vallen zodat de 'serveerder' kon zien waar die terecht kwam. Op het sein "Time!" gingen de trainingspakken uit en namen beide speelsters een snel slokje met een vluchtige blik richting coach. Ondertussen legde de service judge de gebruikte shuttle weg en nam haar onverhoogde plaats recht tegenover de umpire in. In het verlengde van de diverse lijnen zaten de lijnrechters op dezelfde hoogte ook al klaar. Zodra beide speelsters weer op de baan stonden opende de umpire.

"On my left Miss Sadrigo from Australia. On my right Miss Sheffield from the United States of America. Miss Sheffield to serve. Love all. Play!"

Zoals verwacht stuurde vooral Phoebe Chrissie met vaak scherpe drops en clears kriskras over de baan om het vervolgens meermaals met, voor dames in het algemeen en haar leeftijd in het bijzonder, krachtige smashes af te maken. Tom en vele anderen vonden het allemaal prachtig hun idool in zo'n dominerende rol te zien. Zo goed als ieder punt werd door hen met een daverend applaus beloond en er klonken kreten als "Allez Sadrigo!" en "Vamos Phoebe!" De aanmoediging 'Vamos' was ooit door enkele fans geïntroduceerd als verwijzing naar haar Spaanse afkomst en inmiddels door vele anderen overgenomen. Bij enkele mooi gescoorde punten voegde Tom daar nog zijn eigen kreet "Okay, that's my girl!" aan toe. Praktisch alle aanmoedigingen werden ondersteund door veel geratel en gefluit. Ondanks al dit enthousiasme voor Phoebe waren Tom en de meeste andere toeschouwers ook zo sportief om de door Chrissie gescoorde punten met applaus te belonen en sommigen riepen, meestal in reactie op een aanmoediging voor Phoebe "Allez, Chrissie!".

Toch was de eerste game erg eenzijdig. Met soms spectaculaire slagen en rally's bewees Chrissie ook op topniveau te kunnen badmintonnen. Ze kon het echter maar nauwelijks in punten omzetten of Phoebe haar service ermee afnemen. Tom was zo door de wedstrijd en de atmosfeer gegrepen dat hij slechts af en toe even snel een enkele foto nam. Bijvoorbeeld wanneer Phoebe of Chrissie de shuttle richting tegenstandster en umpire omhoog hield met het verzoek deze te wisselen. Doorgaans werd dit door de umpire toegestaan, waarop de oude shuttle bij de service judge werd ingeleverd en deze de serverende partij een nieuwe gaf. Op wereldtop niveau konden er zo per wedstrijd, afhankelijk van de discipline, ettelijke shuttles doorheen gaan. Vooral Chrissie en een enkele keer ook Phoebe rekte het 'leven' van de in het spel zijnde shuttle eerst nog zo lang mogelijk door deze met kleine aanpassingen aan de veertjes nog meer naar haar zin te krijgen. Na praktisch elk punt veegden beide speelsters snel even wat zweet af. Normaliter door met hun hand vluchtig over hun gezicht te gaan om het zweet vervolgens net buiten de baan weer van de hand af te slaan. Een enkele keer snelden ze daarvoor naar hun stoel voor een korte veeg met een handdoek, vaak tegelijk met een snel slokje.

Tussen de eerste en tweede game diende er officieel meteen doorgespeeld te worden. In de praktijk namen beide speelsters wat tijd voor een slok water en een veeg met de handdoek bij hun stoel, soms vergezeld van wat terloops oogcontact met hun coach, wat al gauw een minuutje duurde. De aanwezige veger gebruikten dit moment meteen om de baan voor de volgende game snel weer wat zweet- en veertjes vrij te maken.

Chrissie had in de eerste game blijkbaar al haar kruit al verschoten en als een mes door de boter stoomde Phoebe in de tweede game naar haar eerste matchpoint. Met één van haar weinige korte backhand services dwong ze Chrissie tot een cross lob en beantwoordde die vervolgens met een

vanuit een clear beweging geslagen dropshot rechtuit. Chrissie reageerde daar niet eens meer op. "Miss Sadrigo wins in two games, eleven – five and eleven – love."

Begeleid door een daverend applaus, geratel en gefluit maakte Phoebe met haar gebogen linkerarm en gebalde vuist een korte triomfbeweging. Op een sukkeldrafje ging ze naar het net waar ze Chrissie de hand schudde en een klopje op de schouder gaf. Beide dames bedankten het publiek door richting alle tribunes met hun handpalm een paar keer tegen hun opgestoken racketblad te tikken. Daarna schudden ze de umpire en de service judge de hand en gingen naar hun plaats waar ze hun trainingspak weer aantrokken en tassen inpakten.

Tom spoedde zich intussen naar de tribune zijde waarlangs beide speelsters al handtekeningen uitdelend naar de spelerstunnel zouden lopen, waar hij een goed plaatsje wist te bemachtigen. Onder luid applaus, gejuich en flitsende fotocamera's staken Phoebe en Chrissie de baan over richting die 'handtekeningenroute'. Onderweg bedankten ze het publiek nogmaals door even hun rechterarm op te steken. Met elke stap die Phoebe hem naderde voelde Tom zijn hartslag en ademhaling omhoog gaan en kreeg hij het steeds warmer. "Zou ik haar die ansichtkaart voor een handtekening durven aanbieden?"

Gelukkig stonden er om hem heen genoeg andere fans met blocnotes, uitvergroete shuttles, foto's en andere attributen klaar. Hij hoefde alleen maar ook de kaart met een stift gereed te houden en te wachten. Ondertussen kon hij zijn idool eens goed van dichtbij bekijken. Ze was in het echt zo mogelijk nóg mooier dan op de vele plaatjes, foto's en posters die hij van haar had. Zodra Phoebe voor hem stond hield Tom haar met een zenuwachtige glimlach de kaart en stift voor. Met een lachje van herkenning pakte Phoebe die aan en zette haar handtekening. Bij het teruggeven keken ze elkaar even recht in de ogen. Dit korte moment leek voor Tom een eeuwigheid te duren en zijn hart bonste in zijn keel. Volkomen in zichzelf gekeerd bleef hij even naar de handtekening op de ansichtkaart staren. "Ze heeft me in de ogen gekeken!"

Als een kostbaar kleinood borg hij de kaart zorgvuldig op in zijn rugtas en ging terug naar zijn plaats om de volgende partij op het programma, het herenenkel, te gaan bekijken. Hij had niet in de gaten dat Phoebe ook hem nog even nakeek.

De opening van het jeugdtoernooi vond Tom een mooie gelegenheid om de stad Parijs te gaan bezoeken. Hij was benieuwd wat hij zich allemaal nog zou herinneren van de buitenlandse reis van school, zo'n acht maanden geleden. Bleek verrassend veel, constateerde hij met een brede glimlach om de mond. In een souvenirwinkel kocht Tom enkele ansichtkaarten van de Eiffeltoren en de Arc de Triomphe met daarbij een setje postzegels. Na nog wat verder rondlopen ging Tom op zoek naar een rustig, wat afgelegen terrasje. Deze waren vaak goedkoper dan de terrasjes in de grote winkelstraten, zo herinnerde hij zich. Al gauw vond hij een aantrekkelijk plekje en ging daar aan een tafeltje zitten. Prompt kwam er een ober op hem af bij wie hij in zijn allerbeste Frans een cola met ijs bestelde en meteen afrekende. Met de eerste slok bedacht Tom zich dat hij hier ook meteen wel de kaarten kon gaan schrijven en haalde die uit zijn rugtas. Tussen het schrijven door keek hij met een slok cola wat om zich heen en poogde zijn indrukken op de kaarten te verwoorden. Het terrasje bevond zich aan een straatje waar, naast enkele voetgangers en fietsers, sporadisch een auto of brommer voorbij kwam. Het drukke Parijse verkeer klonk ver weg. Zodra hij alle kaarten geschreven had stopte Tom die weer in zijn rugtas. Tevreden over de verrichte arbeid nam hij een slok en ging eens lekker ontspannen zitten. Het simpele bruine houten terrasstoeltje zat verrassend comfortabel. Al snel schoof Tom wat onderuit. In zijn hoofd schoten de gedachten aan de vorige dag en de schoolreis dromerig door elkaar heen.

"Um, excuse me." klonk het na een poosje schuchter.

Opgeschrokken uit zijn dagdromen kwam Tom weer overeind en keek op. Aan zijn tafeltje stond een tienermeisje. Ze had een grote zonnebril op en droeg een ruime sjaal om haar hoofd. Desondanks herkende Tom haar vrijwel meteen. Terwijl hij haar met open mond en, vanachter zijn zonnebril, wijdopen gesperde ogen van verbazing en verrassing aangaapte, voelde hij zijn hart tekeer gaan en had het idee dat het zweet hem aan alle kanten uitbrak. Het was een zonnige, warme dag, wat dit laatste in zijn belevenis nog eens versterkte.

"Phoe ... be ... Sa ... dri ... go?" wist Tom tenslotte uit te brengen.

Phoebe schoof met een verlegen glimlachje haar gesponsorde Ray-Ban zonnebril tot op het puntje van haar neus, zodat Tom nu ook haar ogen kon zien. "Um, do you mind if I join you?" vroeg ze wat bedeesd.

"Eh ... please ... please do." Nog helemaal perplex bleef Tom als versteend in zijn stoel zitten, niet in staat om ook maar even op te staan en haar met een handdruk te begroeten of galant haar een stoel aan te bieden.

"Thank you." Gebiologeerd volgde Tom hoe zijn idool de stoel recht tegenover hem koos, die iets naar achteren schoof, ging zitten en weer aanschoof. Phoebe zag de ober aankomen, deed snel haar zonnebril weer goed en bestelde een mineraalwater.

"Oui Mademoiselle." Ook de ober leek Phoebe vrijwel meteen herkend te hebben, maar liet niks blijken. Hij begreep kennelijk dat ze nu eventjes als 'gewone klant' behandeld wilde worden. De enkele gasten aan de andere tafeltjes leken al helemaal geen acht op hen te slaan.

"Not quite a good disguise, hey." probeerde Phoebe met een beschroomd lachje het ijs te breken en deed haar sjaal af. Haar apathisch maar aanstarend lachte Tom nerveus wat terug. Op dat moment bracht de ober het mineraalwater en Phoebe betaalde. "Cheers." zei ze met datzelfde lachje en hield haar glas zo zelfverzekerd mogelijk omhoog.

Tom bedacht zich in een interview weleens gelezen te hebben dat ook Phoebe van nature wat timide was, vooral bij eerste ontmoetingen. Schijnbaar had zelfs haar huidige sterrenstatus deze karaktertrek niet helemaal uitgewist. "Eh, cheers." kwam hij hierdoor weer een héél klein beetje bij zijn positieven en beiden namen een slok.

"You know, I am a bit shy right now too." bevestigde Phoebe licht fluisterend zijn indruk. "But we haven't properly introduced ourselves, yet. Um, what's your name, if I may ask?"

"Tom Dekker."

"Phoebe Sadrigo, pleased to meet you." Phoebe's uitgestoken hand deed beiden prompt in de lach schieten en ze schudden elkaar de hand, *dit* was de zo gezochte 'ijsbreker'. "You know Tom, when I gave you my autograph yesterday, we looked at each other, you remember?"

"Of course I do!"

"Well, I already spotted you standing in that line and – to me – you stood out by your timidity and nervousness, which kinda charmed me." Phoebe nam een slok van haar mineraalwater. "Among those other, sometimes hysterically screaming fans who worship me as a kind of god."

Tom hield wijselijk zijn mond. Afgezien van dat 'hysterisch schreeuwen' herkende hij zich helemaal in die beschrijving, maar wilde zeker nu geen verkeerde indruk maken, bang als hij was alles hiermee weer te verpesten.

"And *the* moment we looked at each other I was sure I wanted to get to know you." Tom kon zijn oren niet geloven. Phoebe Sadrigo, zijn grote heldin, wilde hém leren kennen? "So you can imagine how lucky I felt to spot you down the road just then. After all, among all those other spectators I might have never seen you again."

Uit de lach om haar mond maakte Tom op dat Phoebe's ogen vanachter haar zonnebril moesten stralen van verrukking, wat samen met haar woorden wel zijn ego streede. Tegelijk was hij nog zo bezig met het vermijden van een verkeerde indruk dat hij dit angstvallig verborgen hield.

"So, after a short hesitation I decided to follow you to see if we could get a chance to talk." Met nog steeds datzelfde beschroomde lachje nipte Phoebe aan haar mineraalwater en keek wat om zich heen. "But please tell me more about yourself. For starters, where do you come from?"

"From Holland."

"From Holland? Okay."

"You've been to Holland too, haven't you?" meende Tom zich te herinneren.

"Yep, but only twice, to play that Dutch Open tournament. Once as a youth player and once as a pro." antwoordde Phoebe. "Haven't seen much of Holland then, though. Went to that Anne Frank museum in Amsterdam and those waterworks somewhere at the coast. Apart from that it was all training and playing actually." Weer dat nog verlegen, bijna verontschuldigende lachje. "Oh and an occasional afternoon or evening out, you know, shopping and so, just nearby the hotel or stadium." Tom knikte licht.

"But, sorry, *you* were telling ..." verontschuldigde Phoebe zich voor haar onderbreking van zijn verhaal. Tom vertelde daarop in grote lijnen over zijn motorische handicap en de sociale gevolgen

van de te late onderkenning daarvan. Ondanks dat hij nog steeds nerveus en bang was een verkeerde indruk te maken, wilde hij *dít* niet voor zijn idool verborgen houden. Volgens hem was het aan zijn hele manier van bewegen en houding duidelijk te merken, dus voelde hij zomaar dat hij hierover maar het beste meteen open kaart speelde. "So I don't have many friends. Oh, I get along with some of my classmates and such, but I don't feel confident enough with them to call them my friends, you know?"

Phoebe knikte. "But do you have any brothers or sisters?"

"Yes." En Tom vertelde dat hij een zo'n veertien jaar oudere zus en twee nóg oudere broers had.

"Tsss, and I thought I had an much older brother." grapte Phoebe en grimaste naar een passant die haar meende te herkennen, maar daarop betrapt snel doorliep. Ze had de conclusie dat Tom daardoor feitelijk als enig kind was opgegroeid klaarblijkelijk even gemist. "And he is 'only' five years older than me, but, as a true fan, you should already know that." voegde ze daar plagerig aan toe.

Ze was blijkbaar alweer wat meer op haar gemak dan hijzelf constateerde Tom, die zijn ogen maar niet van haar af kon houden, vol ongeloof dat zij echt tegenover hem zat en gewoon met hem praatte. Geboeid nam hij alles in zich op, de intonaties in haar stem, haar verzitten en maniertjes bij het vertellen en hoe ze van tijd tot tijd een slok nam en wat om zich heen keek.

"And you just mentioned 'classmates', so you are still at school, I guess?" vroeg Phoebe geïnteresseerd verder.

Tom knikte en zich verontschuldiging zoekend naar de juiste Engelse woorden probeerde hij zijn opleiding in algemene termen aan haar te beschrijven.

"No worries, I get what you mean." stelde ze hem gerust. "And in which year are you?"

"The last one. I just did the written exams and after this holiday I have some oral ones." Tom nam een slok. "And then I'll know if I'll pass or not."

"Ah. Okay. Well, good luck with that."

"Thank you, but, please, tell me something about yourself now." Beschaamd had Tom zich ineens gerealiseerd dat het tot nu toe vooral over *hem* ging en hij nog geen echte interesse in *haar* had getoond.

"Okay, but I don't think there much to tell that you don't already know." aarzelde Phoebe.

"Perhaps not, but would like to hear it from you, too." moedigde Tom nu haar aan. "Let's say as a kind of confirmation."

Phoebe grinnikte even en vertelde in een notedop hoe ze met badminton in aanraking was gekomen, haar coach ontmoette, haar internationale carrière en hoe ze dat allemaal zelf ervaren had. "I'm really lucky to work with Jeff. We make a good team." Nog wat mijmerend keek ze eens op haar gesponsorde gouden Longines horloge. "Oh, I need to go." Phoebe dronk snel haar glas leeg en stond op. Ze wilde Tom, die nu ook was opgestaan, ter afscheid de hand schudden, maar bedacht zich. "Say, how long are you staying?"

"I intend to stay until the end of the tournament. Why?"

"Oh, then we'll probably get another opportunity to see each other, I guess." gniffelde Phoebe geheimzinnig en reikte Tom ter afscheid de hand. "Do you have any plans for this afternoon?" kwam daar als uit het niets achteraan, net toen Tom haar uitgestoken hand wilde schudden.

"Eh, no ..."

"Would you like to come with me *now*? Then you can meet Jeff, Frank and my parents as well?" stelde Phoebe voor en Tom's stralende gezicht ontlokte bij haar een vermakelijk glimlachje. "Okay, come, let's go then."

Met een snelle knik dronk Tom zijn glas leeg, pakte zijn rugtas en ze verlieten het terras. Onderweg passeerden ze een brievenbus waar Tom de geschreven kaarten postte.

Zoals bij een ster van haar kaliber te verwachten was verbleef Phoebe in één van de meest gerenommeerde vijf sterrenhotels van Parijs. Het had een imposante ingang, compleet met rode looper en chic geklede portier. "He's with me." knikte Phoebe in Tom's richting. De portier knikte hen vriendelijk toe en Tom glom van trots. Centraal in de indrukwekkende lobby stond een royale marmeren balie waarin delicate gouden inlegdetails waren verwerkt. Het chique meubilair was een mix van antieke en moderne stijlen, zoals diepe, velours fauteuils en elegante leren banken. Een

fonkelende kroonluchter met kristallen verlichtte de ruimte, die een warm kleurenschema van rijke tinten droeg. Her en der zaten groepjes gasten, stijlvol en modieus gekleed, met een kopje koffie of een andere versnapering te praten of te lezen. Het personeel, in formele uniformen, was druk bezig om iedereen op gepaste wijze van dienst te zijn. Tom keek zijn ogen uit en genoot zichtbaar.

"First time?" raadde Phoebe.

"Yeah."

"Ah, there's Jeff." Phoebe wees op een vroege veertiger in een Sergio Tacchini trainingspak in een hoek van de lobby. Tom knikte herkendend en ze liepen naar hem toe. "Hai Jeff."

"Oh, hi Phoebe. Already returned from the city?" Jeff zat blijkbaar zo geconcentreerd de voor hem op de bank liggende krant te lezen, dat hij hén niet had zien binnenkomen. "Had a nice time? No intrusive fans?"

"Nóóóhhh. Had a perfect disguise." Phoebe en Tom keken elkaar even veelbetekenend aan. Daardoor zag Jeff hem ook staan.

"Oh, hello. Who are you?" Nog overdonderd door alle indrukken aarzelde Tom met zich voor te stellen, waardoor Phoebe hem voor was.

"Remember I told you about that fan I saw after the match on Centre Court yesterday?" Jeff knikte licht. "Well, this is him. His name is Tom Dekker. Entirely coincidental I ran into him again this afternoon and we had a drink together on a quiet terrace."

"Ah, I see." Vermakelijk glimlachend richtte hij zich tot Tom. "Well Tom, pleased to meet you. I'm Jeff Rendex, Phoebe's coach. But that you should already know."

"Yeah. Pleased to meet you, Mr. Rendex." Beduusd schudde Tom hem onwennig de hand.

"Um, Jeff, I was thinking." begon Phoebe. "Since Tom will stay the whole tournament as well, we might as well invite him to hang out with us. At least in and around the stadium, so we *all* can get to know him." Tom stond totaal flabbergasted aan de grond genageld. "And *he* can experience the tournament from a total different perspective!" voegde Phoebe er als extra argument enthousiast aan toe.

"Well, Phoebe, don't think that's such a good idea." keek Jeff haar met diezelfde glimlach aan. "Won't he be too much of a distraction? After all, you've got a job to do here."

"He won't." was Phoebe's stellige reactie.

"And remember that *you* are the one in the spotlights." ging Jeff vaderlijk verder. "What do you think would happen if he ..." Hij wees even op Tom. "... suddenly appears in your company? It would certainly raise questions and rumours. Can you handle that? And Tom? I'm pretty sure *he* is not used to such attention."

Tom voelde zich door Jeff's woorden duidelijk bezwaard. "Eh Mr. Rendex, Phoebe, eh, I had a wonderful afternoon so far, but I don't wanna impose myself to any of you." Tom aarzelde even, maar hakte toen de knoop door. "So, I think I'll better go now." Hij pakte zijn rugtas die hij op de grond had gezet en wilde weglopen.

"Oh no, you're not leaving. Not this way." hield Phoebe hem gedecideerd tegen.

"It's got nothing to do with you, Tom." voegde Jeff in een poging hem weer wat op zijn gemak te stellen eraan toe. "Only, Phoebe can sometimes be very impulsive and tend to forget the total impact and consequences of her status."

"I understand, Mr. Rendex." knikte Tom en richtte zich tot Phoebe. "I think we better leave it at this. Had a wonderful afternoon, thanks."

"Don't you wanna meet my parents and brother, too?"

Nog wat aarzelend keek Tom kort naar Jeff, die hem bevestigend toeknikte.

"You can leave your bag here." bood hij aan.

"Thank you." Tom zette zijn rugtas bij Jeff en ging met Phoebe mee. Op de derde verdieping aangekomen gingen ze eerst naar haar eigen ruime, comfortabel ingerichte en van alle gemakken voorziene kamer.

"Two beds and you sleep here alone?"

"Yes." bevestigde Phoebe, geamuseerd door Tom's reactie. "I sleep on one side and use the other to pack and unpack my luggage. The others have their own room as well, one for my parents and one for Jeff and Frank."

"They share a room?" was Tom even niet zeker of hij haar wel goed begrepen had.

"Of course not, you silly." lachte Phoebe. "Each got his own room."

Via een tussendeur kwamen ze in een andere kamer waar vader Mario, moeder Geraldine en broer Frank wat TV zaten te kijken. Tom herkende hen meteen van de familieplaatjes die hij van Phoebe had en zijn hart bonste in zijn keel van alle spanning en opwinding.

"Hey mates, this is that fan I told you about last night. Just met him again on a terrace in town. His name is Tom Dekker and he's from Holland."

"Ah, so *that's* him." Frank stond op en liep op Tom af. Hij was in levende lijve precies zoals Tom hem van de plaatjes kende. Een knappe, vlotte latino die door zijn lengte, bijna een halve kop groter dan Tom, en algehele voorkomen ouder overkwam dan dat hij was. "Well, *you* obviously must have made quite an impression on my little sister." constateerde hij overdreven bewonderend kijkend van de jongen tegenover hem naar zijn zusje en weer terug. "Thought I knew her by now, but you're not quite the mate I had in mind with her excitement." Toch al niet op zijn zekerst door de hele entourage voelde Tom de schertsende ondertoon in die tweede opmerking extra hard binnenkomen en hij wilde ter plekke wel door de grond zakken, wat zijn enigszins mollige gestalte en – in zijn ogen – beetje sukkelige uitstraling nog eens extra versterkte.

"Frank!" gilde Phoebe verbolgen. "Don't you say that! You don't even know him!"

"Neither do you." pareerde deze haar gevat op datzelfde toontje.

"At least, by now, a *bit* better than you!" beet ze hem toe.

"Anyway, pleased to meet you." reikte hij Tom onverstoort de hand.

"Eh, pleased to meet you." mompelde Tom schuw met bedeesd handje.

Phoebe wierp haar broer nog snel een geërgerde blik toe en stelde Tom vervolgens voor aan haar ouders. Bijna vijfiger Mario zat qua lengte tussen Tom en Frank in en zijn enkele maanden jongere eega Geraldine was zo goed als even lang als haar dochter.

Vergezeld van een mompelend "Pleased to meet you." schudde Tom hen beschroomd de hand.

Beiden probeerden er met een zo hartelijk mogelijk "Pleased to meet you, Tom." nog iets van te maken, maar konden moeilijk verhullen dat ook zij zich bij het enthousiasme van hun dochter toch een totaal ander type persoon hadden voorgesteld.

"Eh, I really should be going now." fluisterde Tom vrijwel meteen daarop Phoebe toe. Hij was overduidelijk niet op zijn gemak. Phoebe wreef hem bemoedigend wat over de rug en knikte. "Eh, bye." keerde Tom zich nog kort naar de anderen.

"Bye Tom." reageerden alledrie, waarop ze naar de lift liepen.

Met hen stapten een vrouw en haar zoontje van een jaar of acht in. Het jochie keek Phoebe eerst even aan en begon toen zijn moeder aan haar jasje te trekken. Met zijn kleine rechterwijsvinger op haar gericht riep hij. "Mamam! Mamam! Phoebe Sadrigo! Phoebe Sadrigo!"

Tom en Phoebe glimlachten. Dit hadden beiden net even nodig.

"Chut! Jean!" berispte zijn moeder hem wat streng en lachte verontschuldigend.

"It's okay." Phoebe ging door haar knieën en vroeg hem in haar beste Frans hoe hij heette.

"Jean Baptiste, Mademoiselle." Intussen was de lift op de begane grond gearriveerd en ze stapten uit.

"Shall I give you an autograph?" bood Phoebe aan.

"Yes please." De moeder haalde een toernooiprogramma tevoorschijn, zocht een mooie foto van Phoebe op en hield die haar voor. "Here please." Phoebe glimlachte herkenkend, kreeg een pen en zette haar handtekening. "Thank you very very much."

"You're welcome." Glimlachend aaide Phoebe kleine Jean nog even over zijn bol.

Jeff, die het allemaal gezien had, kwam op hen af. "Well, another satisfied fan?" constateerde hij met een brede lach, terwijl hij Tom zijn rugtas teruggaf.

"Yeah. It was so cute." En Phoebe vertelde wat er in de lift gebeurde. "Oh, but Frank." gromde ze er vrijwel meteen achteraan en haar blik verstrakte weer.

"What about him?" was Jeff benieuwd.

Phoebe merkte dat Tom al naar buiten liep en met een vlug "Later!" richting Jeff snelde ze hem achterna. Zodra ze hem op het eind van de loper had ingehaald sloeg ze haar vlakke rechterhand op zijn linkerschouder en draaide hem wat ruw om, waardoor Tom bijna omviel. "Hey, you just cannot walk away like that! Without a goodbye!"

"Sorry." Tom boog beschaamd zijn hoofd.

"No, I should apologize to you. This wasn't quite the 'welcome' I had expected either. First Jeff with his lecture."

"Well, he was actually right." verdedigde Tom hem.

"Yeah, I guess." gaf Phoebe schoorvoetend toe. "But Frank! Arrggghh! He can be so blunt at times." Phoebe was hier duidelijk nog het meest ontstemd over. "Hope won't lose you as a fan or that your holidays are ruined because of all this."

"No worries." probeerde Tom haar gerust te stellen. "This afternoon was already way more than I ever could have dreamt of. Thanks."

"Ah Tom." Phoebe was zowaar wat vertederd door de manier waarop hij zich tegenover haar flink hield. "I had a nice time with you, too. Say, tomorrow morning at ten I'll be practicing on Court Ten in Hall Two. You know where that is?"

"Yeah." reageerde Tom nog wat afwezig.

Snel kuste Phoebe hem troostend op zijn rechterwang en fluisterde. "Well, see you there then?"

* * * * *